

Ze złoteho hrodu sam hlada
Kral na nas posměwajcy,
Khlěb z našeje ruki sej žada,
Kiž dawa klós žohnowany.

Bóh bohate přikrył je blida,
Te z kosu rumujemy —
Wěnc rjeńši hač złoto a žida
Na hrabje je powěšeny.

Njeh dołha a horca je reja,
Kiž lambora nawjeduje,
Njeh na čole krjepjele steja,
Do žnjow pak so z radosću dže!

(Wokoło 1850.)

Slónčko so khowa.*

Xorjo swětla jasne,
Bože slónčko ty,
O kak rjane, krasne
W złotej pyše sy.

Za tobu ja hladam,
Hdyž džeš w Boži dom,
Boha česćić žadam
Z dobnym kěrlušom.

(Wokoło 1850.)

* Tutón spěwčk drje bu z pohladom na „Lěće“ (hl. zwjazk II, str. 116) pěsnjeny, ale do njeho njepřiwzaty.

